

Mit jelent kereszténynek lenni?

T. Austin-Sparks

Arany Mécstartó

Mit jelent kereszténynek lenni?

T. Austin-Sparks

1.

„Agrippa így szólt Pálhoz: »Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztényné legyek!«” (ApCsel 26,28)

Szögezzük le rögtön az elején, hogy a „keresztény^{*}” szót szigorúan abban az értelemben használjuk, ahogyan azt az Újszövetség is teszi; a továbbiakban pedig feltételezzük, hogy ezt elfogadta az Olvasó. Kutatásunkat a kiküszöböléses eljárás alapján folytatjuk, tehát leelőször is meghatározzuk, hogy:

Mit nem jelent kereszténynek lenni?

(1) *Kereszténnyé válni nem azt jelenti, hogy valaki „vallásos” lesz, illetve, hogy egy új „vallást vesz fel”.*

A nem keresztény nemzeteknél a Krisztushoz fordulást legtöbbször úgy fejezik ki, hogy valaki „felvette a kereszténységet”; a kereszténynek nevezett országokban pedig gyakran úgy utalnak a megtérésre, hogy valaki

* Szándékosan használtuk a gyakoribb „keresztény” szót a felekezeti áthallásokkal terhelt „keresztén” helyett, bár etimológiailag [görög: *khrisztianosz*] az a helyesebb – a ford.

„vallásos lett”. Ezek a kifejezések – a hozzájuk kapcsolódó elképzelésekkel együtt – egyaránt helytelenek és hamisak. A maga idejében a tarzusi Saulnál vallásosabb embert nem hordott a hátán a Föld; olvassuk el, mint mond magáról az ApCsel 22-ben és 26-ban, valamint a Filippi 3-ban. Olyan ember volt, akiben csak úgy lángolt a vallásos szenvedély és buzgalom. A történelmet ismerve azonban nem szükséges hosszan érvelni amellett, hogy mekkora melléfogás tud lenni a vallás.

Igaz ez persze a „kereszténységre” is, amikor pusztán mint vallásról beszélünk róla. A valódi kereszténység nem egy hitvallás, illetve tan elfogadása, bizonyos rítusok gyakorlása, istentiszteleti alkalmak vagy összejövetelek látogatása, vagy egy előírt életstílushoz való kisebb vagy nagyobb mértékű idomulás. Persze mindezt lehet akár túlzásba menően is csinálni, sok-sok jó cselekedettel együtt, de az újszövetségi „keresztény” fogalmán az ilyen még mindig kívül esik. Sőt, itt fennáll annak veszélye, hogy valaki azt hiszi, rendben van Istennel, ám keserű csalódás érheti, ahogyan azt Urunk Maga előre jelezte a következő megdöbbentő szavakkal: *„Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben (...) tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”* (Máté 7,22-23).

Nem, a vallásosság – legyen bár erős vagy lazább – nem kereszténység; lehet pusztán tévedés. Amikor tehát azt szeretnénk, hogy mások kereszténnyé legyenek, akkor nem arra buzdítjuk őket, hogy változtassák meg a vallásukat vagy, hogy legyenek vallásosak. A vallás, mint olyan, soha nem tette a világot sem jobbá, sem boldogabbá.

(2) *Kereszténnyé lenni nem azt jelenti, hogy valaki egy „egyháznak” nevezett intézmény tagja lesz.*

Ha az igazságot széleskörűen ismernék, senki nem mondana olyat, hogy „egy keresztény gyülekezethez csatlakozni”, vagy oda „belépni”. Hiszen azért sem tettünk egyetlen lépést sem – akár szóval, akár tettel –, hogy a kezünk vagy a lábunk a testünk tagja legyen. Nincs elválasztó vonal a tagjaink és a testünk között – a testet a tagok alkotják; de nem meghívás, szervezkedés, vizsgálat, kikérdezés vagy katekizmus, hanem egyszerűen az élet által. Krisztus Gyülekezetében tehát, amennyiben valódi, életkapcsolat áll fenn, a „tagság” technikai értelemben teljesen fölösleges, és csak bajok okozója lehet. Ha pedig nincs meg ez a kapcsolat, semmilyen tagság nem tudja fölépíteni Krisztus Gyülekezetét.

Attól tartok, sokaknak van tagsága abban, amit „egyháznak” neveznek, de nem állják ki azt a próbát, amelyről hamarosan beszélni fogunk a kereszténység kapcsán. Most annyit mondjuk el itt, hogy amikor valakivel a kereszténnyé létéről beszélgetünk, akkor nem egy egyházba vagy egy gyülekezetbe való belépésre akarjuk rávenni. Azt is meg kell látnunk, hogy a kereszténység nem csak egy újabb szervezet vagy társaság. Elmehetünk sok olyan helyre, amelyet gyülekezetnek hívnak, de valójában mégsem találkozunk Krisztussal, és nem lelünk megelégedést.

Ez a negatív megközelítés; de észre kell vennünk, hogy amikor kereszténnyé leszünk, akkor onnantól fogva az összes többi újonnan született hívővel ugyanabban az új életben osztozunk Krisztusban, és ezáltal egyek leszünk

Öbenne. Ez igazából a Gyülekezet. Most már az a dolgunk, hogy ápoljuk ezt a kapcsolatot, és féltékenyen őrködünk a szentsége felett. Mérhetetlen érték van benne.

(3) Kereszténnyé lenni nem azt jelenti, hogy egy új mozgalom része leszünk.

Igaz, hogy bizonyos értelemben a kereszténység mozgalom: isteni mozgalom a mennyből. Sokan vannak azonban olyanok, akik a kereszténységet világjobbító vagy akár -evangelizáló vállalkozásként fogják föl. Erre oly gyakran hivatkoznak, hogy sokan azért jönnek, hogy saját magukat is erre a nagyszerű munkára szánják oda. A legtöbb ember, aki válaszol erre a hívásra, maga is szeretne egy jelentős mozgalom tagja lenni. Az ilyen megközelítés azonban csak vonzza a bajt, de legalábbis előbb vagy utóbb hamis helyzetben találja magát az ember miatta. Mózesnek is volt egy ilyen mozgalom-jellegű ötlete Egyiptomban – amit negyven év pusztai félreállítás követett.

Van ugyanis valami, ami megelőzi a mozgalmat, és ez Istentől indul ki, nem tőlünk. Amikor az Istentől rendelt ideje elérkezik annak, hogy valami mozduljon, annak legnagyobb értéke gyakran abban rejlik, hogy megtanuljuk: egy tapodtat se mozduljunk Nélküle.

Nem arra hívjuk tehát az embereket, hogy egy mozgalomhoz csatlakozzanak. Nem hívogatjuk a fiatalokat, mondván, „van itt valami, amibe minden természetes erőtetet és fiatalos lelkesedéseket belevethetitek!” Hanem azt mondjuk: „Istennek van egy célja, és ezzel a céllal kapcsolatban fontos vagy a számára. De – nem állhatsz bele ebbe a célba, sőt, meg

sem ismerheted, mi az, amíg nem történt benned valami, amitől más emberré lettél. A cél elérése érdekében sokkal többre lesz szükséged, mint a természetes erőre és fiatalos lelkesedésre.”

Ez pedig elvezet bennünket a pozitív oldalhoz – hogy:

valójában mit jelent kereszténynek lenni.

Ahhoz, hogy ezt bemutassuk, a legjobb, ha annak az esetét vesszük, aki nem csak, hogy maga is nagyszerű példa volt, hanem akinek a tapasztalatában osztozik minden valódi keresztény azóta is. Arra hivatkozunk, akihez egy földi király a fent idézett szavakat intézte: Pál apostolra. Bár megtérésének körülményei nem mondhatók általánosnak vagy átlagosnak, az alapelvek mindig ugyanazok.

Íme tehát a valódi keresztény élet első három alapelve és igazsága:

(1) „*Ki vagy te?*” „*Jézus vagyok*”.

A legelső dolog annak belső tudatosulása, hogy Jézus egy élő Személy (nem csak volt, hanem most is az).

Pál legelső szavai, amikor Krisztussal találkozott, ezek voltak: „*Ki vagy te?*”, amelyre világosan és egyértelmű határozottsággal jött a válasz: „*Jézus vagyok*”. Megdöbbenő felfedezés, és Pál felkiálthatott volna: „*Micsoda?! Jézus él?*” Jézust ugyanis megölték, megfeszítették. Nem maradt más teendő, mint kitörölni az emlékét, és elpusztítani mindent, ami Őt jelképezte. Ennek a munkának szentelte magát Pál (az akkori Saul). Elképzelni is nehéz, mennyire

megdöbbenő és bénító lehetett szembesülni vele, hogy Jézus nem halott, hanem él, ráadásul dicsőségben. És nem csak a ténnyel kellett szembenézni, hanem Magával a Személlyel is.

Évszázadok tanítása épült azóta mindarra, amit ez jelent és magába foglal. Leegyszerűsítve azok számára, akiknek jelen sorokat címezzük, röviden annyit mondhatunk: Keresztény életünk ennek az élő valóságnak a megtapasztalásával kezdődik. Nem a történelmi Jézussal, hanem a szívbeli megtapasztalás Jézusával. Az egyetlen dolog, ami nyitva áll mindannyiunk előtt, hogy megbizonyosodjunk róla, Ő valóban él, és ez a legfontosabb az örökkévaló sorsunkat illetően. Csak fel kell adnunk minden hagyományt, előítéletet, gyanút, kérdést, értelmi akadályt, és csendben letérdelve megszólítani (bár nem látjuk), úgy, ahogyan egy olyasvalakihez beszélénk, akit látunk; és elmondani Neki mindent ugyanolyan őszinteséggel, mintha saját szemünkkel látnánk Őt. Az első lépés tehát egyértelműen az, hogy úgy szólítsuk meg mint személyt.

Csodálatos felfedezésére juthatunk így – az Újszövetségből kiderül, hogy Isten Szelleme azért van itt a világban, hogy ezt megossa velünk; hogy valóságossá tegye: Jézus él, megment bennünket, és Ő Maga lehet az életünk. Ez a boldog ráeszmélés, hogy Jézus él, mindenkinek a szívébe áradhat, mindenkinek, aki csak őszintén odafordul Hozzá, és számon kéri rajta az ígérését; és minden egyéb ebből fakad majd.

Egyetlen módja van, hogy megismerjük Jézust, és ez az, ha Hozzá jövünk. Valószínűtlennek és botorságnak

tűnhet olyasvalakihez beszélni, akinek a létezéséről nincsen belső bizonyítékunk, de nem áll fenn vajon hasonló helyzet más körülmények között is? Tegyük fel, hogy hallunk egy orvostól. Amit megtudtunk róla, abból úgy érezzük, hogy ő lehet a megoldás a bajainkra. Mondjuk-e vajon, hogy nem hisszük, hogy egy ilyen ember létezik? Mondjuk-e, hogy bizonyíték van rá, hogy réges-rég megölték? Vagy akár elmennénk egyenesen a házáig, és meglátván az embert, akiről hallottunk, azt mondanánk neki, hogy nem hisszük, hogy ő az orvos? Ha így teszünk, akkor az esetünk vagy nem túl súlyos, vagy nem ismerjük el a súlyosságát. Ha égető a szükség, az a legkevesebb, hogy elmegyünk az orvoshoz, elmondjuk neki a bajunkat, s hozzátesszük: „úgy hallottam, hogy tud segíteni rajtam, és kérem, hogy tegye meg. Az idejövetelemben a sok kétség és kérdés ellenére őszinte kérés és odaszánás rejlik”.

Jézus Krisztus mindig kész felénk fordulni. Az a felfedezés, hogy Krisztus élő valóság, a keresztyén élet legelső tapasztalata. Ez próbája és bizonyossága is ennek az életnek.

(2) *Mit tegyek, Uram?*

A második dolog – Pál esetében csakúgy, mint minden valódi keresztyén életében – egy mondatban összefoglalható: „*Mit akarsz, hogy tegyek, Uram?*” (ApCsel 22,10).

Ez egy megváltozott, új helyzetről és új kapcsolatról beszél. Mennyire más ez, mint a régi Saul! Egészen eddig az élete és cselekedetei őbelőle indultak ki – azt tette, amit

elgondolt, amit ő indítványozott, eltervezett, kitűzött, elhatározott és kívánt. Eddig úgy élt, hogy valamit ő maga elgondolt, majd meg is tette – bár nyilván azt mondta volna, hogy jó cél érdekében tette, sőt, egyenesen Istenért. Saul addigi élete azt példázza, hogyan lehetséges a legjobb szándékkal, amelyről azt hisszük, hogy Isten szerint való, éppenséggel az Ő számítását legjobban keresztülhúzni – és teljesen vakok vagyunk meglátni ezt. A későbbiekben újra szót ejtünk majd erről.

Azt látjuk itt tehát, hogy az Isten számára elfogadható élet egyértelmű bizonyítéka az, ha annak az életnek Jézus Krisztus a korlátlan, feltétel nélküli Ura. Pál a megtérésekor használta először ezt a szót, „Uram” – teljesen spontán tört elő belőle, amikor ráébredt, hogy Jézus él. Attól a pillanattól fogva Jézus volt az Ura, a Mestere. Tudjuk az elkövetkező életéből, hogy mennyire teljes volt ez az önátadás és trónváltás. Attól az órától kezdve minden erről az alapról indult: „Mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Igen, a valódi keresztény élet ismertetőjele, hogy ugyanazzal a belső felismeréssel és minden más elhagyásával azt mondjuk Jézusnak: „Uram”, és onnantól az egész életünket ő kormányozza, mint Mester.

(3) „Krisztus bennetek.”

Van még egy szükséges jele és jellemzője a keresztény életnek, amelyre most fogunk rámutatni egy bizonyos Anániásnak Pálhoz intézett szavain keresztül: „Jézus, az Úr küldött engem, hogy megjöjjön látásod, és megtelj Szellemmel” (ApCsel 9,17).

Ez az alapvető munka azzal lesz teljessé, azáltal válunk kereszténnyé a szó valódi értelmében, hogy ami igaz Krisztusról, az belső valósággá lesz bennünk. Eddig a pontig, bár minden nagyon valóságos volt és mélyreható változások következtek be, leginkább külsőleg volt kapcsolatunk Krisztussal. Végzetes lenne azonban ennyiben maradni, bármilyen nagyszerű is a felfedezés. Nem élhetünk egy egyszeri, megtörtént eseményből. Nem állhatunk meg a gonosz hatalmas erőivel szemben, melyekkel ellenünk tör, egy pusztá emlék erejével, bármennyire élénk legyen is az. Soha nem élhetünk győzelmes életet, nem szolgálhatunk hatékonyan, és nem elégíthetjük meg Istent tökéletesen semmilyen alapon, amelyik pusztán külsőleges és rajtunk kívül álló.

Az igazság az, hogy egyedül Krisztus elégítheti meg Istent maradéktalanul; egyedül Krisztus képes Isten akaratát és munkáját végezni; egyedül Krisztus tud győzedelmeskedni a gonosz szellemi erői fölött. Igen, valójában egyedül Krisztus képes keresztény életet élni. Ezért az egyetlen nagy, mindent magába foglaló és mindent betetőző valósága a keresztény életnek: Krisztus Maga BENNÜNK! Pál ezt később így öntötte szavakba:

„*Bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége*” (Kol 1,27 – Rev Károli, 2011).

Ez pedig azzal a határozott lépéssel válik igazzá, amikor hiszünk. A Szent Szellem a bensőnket veszi birtokba. Krisztusnak ezt a bennünk lakozását az Ő haláláig, feltámadásáig és megdicsőüléséig egyetlen ember sem ismerte a történelemben; ezért ez a hívő ember különleges, egyedülálló csodája és dicsősége. Ezt jelenti

az az újszövetségi kifejezés, hogy „újonnan születés”. Nem volt korábban ehhez hasonló.

A kérdésünket tehát, hogy „Mit jelent kereszténynek lenni?”, három kezdeti dologgal válaszolhatjuk meg.

- (1) Rájönni, hogy Jézus él.
- (2) Korlátlan hatalmú Úrként trónra emelni.
- (3) Belső jelenlétével és erejével rendelkezni a Szent Szellem által.

A valódi keresztény bizonyossága mindig ez:

„Ő él! Ő él!
Krisztus Jézus ma is él!
Szól hozzám és velem jár
Az élet keskeny ösvényén.
Ő él, Ő él!
Szabadítást ad!
Kérded, honnan tudom: él?
Onnan, hogy szívemben van!”

2.

„Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!”
(ApCsel 26,28)

„Egy hangot hallottam, mely (...) így szólított meg: Saul, Saul, miért üldözöl engem?”
(ApCsel 26,14)

A fentieket ugyanannak az embernek – a tarsuszi Saulnak, a későbbi Pál apostolnak – mondta az első esetben a Római Birodalom egyik uralkodója, a másodikban a názáreti Jézus, és ezekben a szavakban találhatjuk meg az igazi keresztyén megtapasztalás lényegét. Megtérésének módját és az életét tekintve Pál valóban jellegzetes keresztyén volt. Míg lehet, hogy nem sokan vannak, akik ugyanúgy vagy ugyanazokkal a kísérőjelenségekkel térnek meg, mint ő (azaz minket nem sújt le útközben vakító fényesség, és nem halljuk a nevünket hallható hangon szólítani mennyből), de az alapelvek mindig ugyanazok. Keressük tehát meg ezeket a fenti mondatokban!

1. Teljesen személyes esemény

„Egy hangot hallottam, mely héber nyelven így szólított meg: Saul, Saul...” Mások is utaztak Saullal együtt azon a napon – hogy hányan, nem tudjuk. Pál csak annyit ír: „mindannyian a földre estünk” – tehát valószínűleg nem lehettek kevesen. Saul azonban különválasztotta tőlük az Úr, ami pedig történt, az annyira közvetlenül személyes volt, mintha ő lett volna az egyedüli ember a földön. Pál

később mindig teljesen személyes élményként beszélt a történelekről; az volt az egészen elképesztő számára, hogy Krisztus név szerint ismerte őt, és pontosan tudta, mi zajlik benne legbelül.

Értsük meg, Isten személyesen és közvetlenül figyel ránk, és egyénileg törődik velünk. Jelen sorok írójának volt egy barátja, aki katonai kórházakat látogatott. Mindig voltak a zsebében osztogatni való írások arra az esetre, ha olyannal találkozna, akinek szüksége van Isten Igéjének legalább egy kis darabkájára. Indulás előtt mindig imádkozott vezetésért, hogy a megfelelő írást adja a megfelelő embernek.

Az egyik látogatása alkalmával, amikor belépett a kórterembe és körülnézett, egy távoli sarokban egy ágyat pillantott meg, amelyen egy teljesen bekötözött alak feküdt, csak az orrát, száját és fülét nem fedte kötés. Oda akart menni az ágyhoz, de a nővér leintette, mondván, az az ember már túlságosan odaát van ahhoz, hogy beszélni lehessen vele. Barátom habozott egy pillanatig, végül úgy döntött, hogy otthagya egy papírkát a bepólyált kezében. Meg is tette, anélkül, hogy ránézett volna, melyik szöveget veszi elő. Ahogy távolodott az ágytól, elfojtott hangot hallott:

– Mi ez?

– Oh – mondta a barátom – ez csak Isten Igéjének egy kis darabkája.

– Mi van ráírva? – kérdezte a haldokló.

– Lássuk csak, igen, Példabeszédek 23,26. Azt mondja: „Add nekem a szívedet, fiam”.

– Ki mondta ezt? – kérdezte a katona.

- Ez Isten Igéjéből való, a Bibliából.
- Olvassa föl újra! – kérte a sebesült.
- „*Add nekem a szívedet, fiam*”.

Csönd volt kis ideig, majd:

- Azt mondja, hogy ez a Bibliában van?
- Igen, és ezt Isten mondja magának.

A katona mélyet sóhajtott, de mintha kérdést rejtett volna ez a sóhaj. A barátom várt egy kicsit, majd megkérdezte, min csodálkozik.

- Nézze meg a feliratot az ágyam felett! – kérte a katona.

A barátom így tett, és megdöbbenve olvasta az azonosító cédulán a nevet:

Fiam János*

Véletlen egybeesés? Ez az ember az örökkévalóságba készült távozni, és Isten név szerint szólította meg. Lehet, hogy nem mindig ugyanígy történik, de igaz marad, hogy Isten mindannyiunkkal egyénileg törődik, és a valódi keresztény az, aki olyan személyes kapcsolatba került Vele, hogy Pálhoz hasonlóan azt mondhatja:

„*Szeretett engem, és önmagát adta értem*” (Gal 2,20).

„*Hangot hallottam, mely így szólított meg: Saul, Saul...*”

Saul ráébredt, hogy Krisztus előtt nyitott könyv a benső élete. Mások csak azt látták, ami kívül zajlik. Nagy iramban sietett Damaszkuszba; felhatalmazás volt nála, hogy letartóztassa és Jeruzsálembé hurcolja a keresztényeket. Vasakarattal állt neki tervének, kísérői

* Angolul az idézet így hangzik: „*My son, give me thy heart*”

- a katona valódi neve pedig Jack Myson volt – *a ford.*

pedig vallásos buzgóságának tudták be igyekezetét. Volt azonban Valaki odafönt, aki valami mást látott, és fel is fedte, hogy mit, ezekkel a szavakkal:

„*Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod*” (ApCsel 26,14).

Olyan volt tehát Saul, mint az eke elé fogott ökör, amelyiket, mivel nem akar a kívánt irányba haladni, az akaratával szemben szúróvassal kell ösztökélni, és az lázadozva az ösztöke ellen rúgkapál. Mennyire különbözött ez a kép attól, amilyennek a többiek láthatták őt, és mennyire más volt, mint az, amit ő is szeretett volna elhinni magáról! De Krisztus odafönt olyan dolgokat is tud, amelyeket mi nem vagyunk képesek beismerni vagy elfogadni. Átlát rajtunk, át minden tettetésen, önbecsapáson és ellenkezésen.

Saul kétségbeesetten próbálta bizonyítani Krisztus és a kereszténység hamis voltát, de az igazság az, hogy maga sem volt olyan biztos a dolgában, mint ahogy remélte. Valami megérintette őt, de helyzetét tekintve végzetes lett volna esélyt adni annak a valaminek. Felövezte hát magát, és ellenállt minden erejével. Belül azonban rúgkapált, ami valójában azt jelentette: „Nem akarom Krisztust! Nem lesz az enyém! Nem leszek keresztény!”

Krisztus valóság, és előbb vagy utóbb a miénk kell, hogy legyen. Eltérő azonban, hogy kinél mikor és hogyan kerül erre sor.

Miénk lehet most mint Urunk és Megmentőnk, és Pálhoz hasonlóan csodálatos közösségben és Neki való hasznos szolgálatban élhetjük le az életünket Ővele.

Vagy miénk lehet az életünk végén, legyen az hamarabb vagy később. Ez azonban azzal a kimondhatatlan

megbánással és szomorúsággal fog járni, hogy nem tehetünk le a lábához szolgálattal teli életet, örökre elvesztettünk egy életet, melyet a Vele való közösségekben élhettünk volna végig, arra a nagyszerű célra törekedve, melyet most éppen megvalósít.

Vagy, amikor ez az élet már a múlté, a miénk lesz Ő – nem mint ügyvédünk és barátunk, hanem mint bíránk.

Isten azt határozta, hogy végül „minden térd meghajoljon” a Fia előtt, de a vágya az, hogy úgy történjen ez, mint Saulnál: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” – ezt jelenti kereszténynek lenni. Van azonban még több is a fejezet elején idézett szavakban.

2. *Kereszténység – nem vallás, hanem egy Személy*

„Miért üldözöl engem?” – kérdezte a megdicsőült Krisztus. Micsoda gondolat! Volt itt valaki, aki vallásos hevületében mindent beleadott. Az indítékait illetően (még ha a szívében ott settenkedett is néhány nyugtalanító gondolat), meg volt győződve, hogy a vallás érdekében szükséges megtenni, amit tesz. Belül megosztott volt, de a hagyományok – és, ahogyan érvelt volna, Isten – iránti buzgalmában minden kérdést elnyomott magában, és könyörtelenül nyomult tovább előre. Mégis, közben végig Isten ellen, Isten Fia ellen és a menny ellen viaskodott! Micsoda zűrzavaros állapot!

Sokat mondhatnánk erről, a különbségről a vallásosság és a valódi kereszténység között; hogy hogyan lehetséges szenvedélyesen odaszánnia magát az embernek valamire, amiről azt hiszi, hogy Istentől, vagy Istenért való,

és közben éppen ezzel a nagy lelkesedéssel akadályozni azt, amit Isten valójában el szeretne érni.

Mindezt összefoglalva tehát, a keresztény ember nem olyasvalaki, aki kisebb vagy nagyobb mértékben vallásos. A keresztény ember nem olyasvalaki, aki különféle „csináld” és „ne csináld” parancsok mentén működik. Isten nem ezek szerint bánik velünk, és az embert nem is bűneinek száma vagy természete szerint fogja megítélni. Egyetlen szempont szerint ítél, mert minden más feltétel igazságtalan lenne, hiszen a születés, neveltetés, képességek, vérmérséklet és még sok egyéb különbözősége miatt egyesek előnyben vagy hátrányban lennének a többiekkel szemben. Ezért az ítélet egyedüli alapja ez: Hogyan viszonyulunk Isten Fiához, Jézus Krisztushoz?

Isten elküldte az Ő Fiát, és Átala mindannyian ugyanolyan helyzetbe kerültünk. Úgy áll Ő előttünk, mint Istentől kijelölt Úr és Megmentő minden ember számára. Isten soha nem kérdezi meg, amikor ítél: „Mennyi bűnt követtél el?” „Milyen bűnöket követtél el?”, csak azt: „Hogyan viszonyultál a Fiamhoz?” Nem kell, hogy heves legyen az elutasítás, vagy hogy elszántan és tevőlegesen harcoljunk Krisztus ellen, ahogyan Saul is tette. Ugyanaz az örökkévaló veszteség ér, ha egyszerűen csak elutasítjuk Őt; ha nemet mondunk és bezárjuk magunkat Előtte; vagy pusztán figyelmen kívül hagyjuk – éppúgy elveszünk. Nem kell a földhöz vágni a megmentő orvosságot ahhoz, hogy elveszünk – mindössze ott kell hagyni, ahol van, és nem elvenni. Borzalmas felelősség tudni azonban, hogy ott volt, de elmulasztottuk megragadni.

Látjuk tehát, hogy az élet és halál, bűn és igazságosság, menny és pokol, idő és örökkévalóság minden kérdése szorosan összefügg – nem egy „vallással”, „egyházzal” vagy „hitvallással” – hanem az Isten Fiával való élő kapcsolattal; és a keresztény ember az, aki ebbe az élő kapcsolatba került Övele, és minden ilyen kérdésre megkapta a választ az Úr Jézus Krisztus Személyében és munkája által.

Hallod, látod, ismered-e Őt?

Szívedet megragadta-é?

Tízezer közül is kitűnnek Övéi,

Örvendve bírják a jobbik részt.

Bálványsereg fonta egykor bűvkörét,
Kellemes időtöltés, kedves csacskaság,
Így bearanyozva tartott fogva a bűn,
Csöpögő mézzel, nehogy elhagynád.

Mégis mi késztetett, hogy elhagyd

A föld csalóka, szép bálványait?

Nem belátás, józan ész, hanem

Megláttad, mily páratlan érték van itt.

Nem a bálványok leomlása,

a keserű üresség s pusztá kín;

Hanem szépsége ragyogása,

S az előtted leleplezett, drága szív.

Ki oltja ki gyertyáját,

Míg fel nem kél a nap?

Ki veti el a téli gúnyát,
Míg nem köszöntik a nyarat?

E tekintet, mely megváltoztatta Pétert,
Az arc, melyet István láthatott,
A szív, mely Máriával sírt,
- bálványidat Őerte végleg elhagyod.

Magához von, legyőz és megtölt teljesen,
Míg a pohár a peremen túlcserdul:
Mi közük van a bálványokhoz,
Kik Őt bírhatják társukul?

névtelen szerző